

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plvtarchi Chaeronensis Moralia, Qvae Vsvrpantvr

Svnt Avtem Omnis elegantis doctrinæ Penvs : Id est, varij libri: morales,
historici, physici, mathematici, denique ad politioem litteraturam
pertinentes & humanitatem : omnes de Graeca in Latinam linguam
transscripti summo labore, cura, ac fide

Plutarchus

Francoforti ad Mœn, M.D.LXXXII

In libellum de superstitione

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-289](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-289)

proposuerat. Quomodo autem mater Sminthei virgo fuerit, alij expediāt: aut quomodo $\sigma\mu\iota\nu\theta\epsilon\upsilon\varsigma$ femininum sit. ego pro matre sororem posui.

309. 27. Cùm enim fluctus ingens.] $\kappa\acute{\iota}\mu\alpha\lambda\omicron\varsigma$ $\kappa\alpha\iota$ $\eta\lambda\iota\kappa\acute{\alpha}\tau\omicron\varsigma$ $\kappa\alpha\iota$ videtur abundare omnino, aut pro $\gamma\acute{\alpha}\rho$ esse obtrusum. Sed alioqui locus mutilus esse, & obscurum videri potest, qua de insula dicat: nisi quòd Enali mentio, vt apparet. Lesbum innui ostendit. quod autem legitur, $\kappa\alpha\iota$ $\tau\acute{\upsilon}\tau\omicron\upsilon$ $\epsilon\acute{\iota}$ $\kappa\alpha\lambda\acute{\omega}\mu\epsilon\nu$, ego quidem non assequor. Naogeorgus putat $\epsilon\acute{\iota}$ nomen impositum saxo fuisse: annotauit $\acute{\gamma}$ librum de $\epsilon\acute{\iota}$ apud Delphos esse à Plutarcho scriptum: quod huc quomodo quadret, non video. Sed & mutila est proxima periodus qua sequitur. Paulo post legi, $\text{Ϝ}\chi\eta\varsigma$ $\gamma\delta$ $\omicron\rho\gamma\alpha\nu\omicron\nu$. pro $\gamma\acute{\alpha}\rho$ est, vt solent nota, quas abbreviaturas vocant. subinde incurijs librarijs imponere.

310. 29. A fide interponenda.] $\omega\lambda\lambda\omicron\upsilon\varsigma$ $\delta\acute{\iota}\epsilon$ $\omega\iota\varsigma\omicron\upsilon\varsigma$. omnino sensus requirit $\acute{\alpha}\omega\iota\varsigma\omicron\upsilon\varsigma$, non $\omega\iota\varsigma\omicron\upsilon\varsigma$. nam qui abstinent sponsonibus & vadimonijs, increduli sunt, & diffidentes omnibus.

IN LIBELLVM DE SV- perstitione.

311. 23. Cùm verò animi perturbatio.] $\tau\eta\tilde{\iota}$ $\delta\acute{\epsilon}$ $\kappa\alpha\iota$ $\omega\acute{\alpha}\theta\omicron$ $\omega\acute{\epsilon}\varsigma\omicron\epsilon\varsigma\iota$, $\mu\omicron\chi\theta\eta\rho\acute{\omicron}\tau\epsilon\rho\omicron\nu$. nimirum hæc est sententia. Falsum, de dijs presertim, iudicium rem esse perniciosam: sin animi praua accedat affectio, etiam maiorem in modum augeri malum. Scio Iones & Poetas prepositiuo articulo vti pro relatiuo: sed quia hoc genus dicendi autor secutus non est, lego $\eta\tilde{\iota}$ $\kappa\alpha\iota$ $\omega\acute{\alpha}\theta\omicron$ $\omega\acute{\epsilon}\varsigma\omicron\epsilon\varsigma\iota$, $\mu\omicron\chi\theta\eta\rho\acute{\omicron}\tau\alpha\lambda\omicron\nu$. Hæc ego cùm annotassem, librum scriptum non videram. Is $\eta\tilde{\iota}$ perspicuè habet (supernè $\tau\eta\tilde{\iota}$ annotato.) & $\mu\omicron\chi\theta\eta\rho\acute{\omicron}\tau\alpha\lambda\omicron\nu$. $\delta\delta\upsilon\nu\lambda\omega$ $\lambda\alpha\rho\acute{\alpha}\tau\iota\upsilon\sigma\alpha\nu$. (fortè $\omega\omega\rho\acute{\alpha}\tau\iota\upsilon$ $\langle\alpha\nu$. $\epsilon\acute{\iota}\nu\alpha$ $\sigma\acute{\alpha}\mu\alpha$.) credo $\omega\epsilon\iota$ excidisse. Supra $\acute{\alpha}\gamma\theta\eta\mu\alpha$ annotatum est in scripto $\epsilon\acute{\iota}\nu\theta\eta\mu\alpha$.

311. 37. O misera virtus.] Senarij Herculis à Bruto moriente vsurpati. Dio libro 47. Sic autem legendi sunt integrè:

εἰ τλήμων ἀρετῆ. Λόγος ἄρ' ἤδ' ἐγὼ δέ σε Ως ἔργον ἠσχοῦμαι
 οὐδ' ἄρ' ἐδδλευες τύχη ὑπολείψεις, πρὸ ὑπολύψεις est evidens
 mendum. οἰόμενον μὲν.] *Sic ratio & scriptus perspicuus.*

313. 5. *Visa monitrosa.*] τέραιστα φαρμακῶν quid sit? itaque legi iam olim φάσμαλα, quod postmodo etiam reperiri in scripto. Paulo post ὑπερέξαπατῶσιν.] *Hæc lectio in scripti margine est: & sanè tolerari utcumque potest. Sed in contextu haud dubiè vera est ὑπάρξ ἐξαπατῶσιν. nam ὑπάρξ & ὄναρ, cui σκιά respondet, inter se opponuntur ὁμηρικῶς, non sine elegantia, ut alibi monuimus. Odyss. τ. 546. Οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὑπάρξ ἐσθλόν.*

313. 38. *Id ipsum quod non patiendo.]* καὶ θεῶ τὸ μὴ παθεῖν. *Hæc verba nullam (puto) gignunt sententiam. Suspiciari possum, corrigere non possum. ac ne audeo quidem. quid tamen suspicet, exponam vel eò, ut acutorum iudicia excitem. ὄντως ἢ χαροδαίμων δις διδαιμονία καὶ ὁ τῶ μὴ παθεῖν διπλοφρονῶν, ἀφύλακτον τῶ προσδοκῶν αὐτῆ πεποιτικῆ. In scripto autè longè diuersa est lectio. οὐτως ἢ (o male habet) χαροδαίμων δις διδαιμονία τῆ πεπειτῆ πρὸς ἅπαν τὸ διγνὸν δοκοῦν εὐλαβεία λαμβάνει ἐαυτῶν ὑποβάλλουσα παντοίοις διγνοῖς. Annotata etiam in margine est nostra, & ad scriptum, τέτων ἐδὲν, nihil horum. Ego arbitror non ineruditum aliquem, quod nostram corruptam sententiam videret, loci sententiā ibi voluisse suis verbis exprimere. probè tamen monuisse, neque nostram integram esse lectionem, neque sua verba pro Plutarchianis se venditare. Nostra correctio certè à mendosis vestigijs proximè abest. Et paulo post, ἀλλὰ τὸ τὸν ψυχῆς.] sic in margine scripti. Sed verior est lectio in textura: ἀλλ' ὡς τὸν, & c.*

315. 9. *Ut rursus in ordinem.]* περὶ ἄλλων παρῆναι. pro παρῆναι in textu scripti est χαρισῶν: illud in margine. Post καὶ τὸ ἀμίμνον.] *Sic in ora scripti: in textu ἀμίμνον. Ex eodem & ἐμμενείας reponendum pro μετὰ βίας. Sunt & alia in margine alicubi, sed palàm ineptæ lectiones, quas omitto. Eas ferè*

annoto quas interpretans secutus sum infra ἄρχεινος ἰδ' ἄρχει.]
malum κῆρι quod n̄ scri pro superpositum est & πεφουζόταε
propter vocem θεός, que in scripto om̄issa & a correctore suprā
notata est. Mox ἀρχεινος φέρε] ἔν̄ παρτλε] scriptus in margi-
ne παδᾶ] significantius. Statim ἀλλ' εἰ κῆρι μὴρ. ex scri pro
legi. Mox τὸν νοῦν ἀ] scripti textu abest, pro varia lectione no-
tatum in margine.

315. 10. Pindarus.] Ode prima Pythiorum.

316. 24. In solitas.] ἔν̄ ἀτόπως. malo ἔν̄ τὸ πῶν, quod est in
scripti textu. hoc in margine ut in versione ostendi. & πεφου-
ζόμενος in textu πεφουζόμενος paulo post.

317. 23. Vlutassent, & circa.] ὄφυσσόμενον & ἀγρόςσως,
legendū pro ὄφυσσόμενον. et ἀγρόςσως, que sunt vitiosa scriptus
habet ὄφυσσόμενον, ἀγρόςσως. est autem Agrostis herba species
quam plerique gramen Brasili accipiunt pro Mesclivis repo-
ne λαβέδαιμονίως ex h̄ storia que a Pausania in Messeniacis co-
piose distribuitur. Post lineas pau. is ἐν κερφῶ ποδῶν. ego quid
sibi velit τὸ ποδῶν non intell gere me fateor. interpres. In belli
opportunitate nescio quid secutus quid si pro ποδῶν legas πε-
ειδῶν. ego quidem non dubitavi hanc coniecturam in verten-
do sequi Qui sequuntur versus incertum cuius sint & quomo-
do distinguendi pro γυρῶν scriptus γίρῶν. & in margine πε-
τρῶν. & sanē Gyras petras ἀία is Oilei exitio nobilitatas noui-
mus vel ex Homero Odyss d. 500. Sed hec d̄ sputare de us nihil
attinet. In vertēdo usus sum ea libertate, quam in simil re con-
cedendam omnibus arbitror. Paulo infra μῦθός legi, cum esset
μῦθός, ali. na vox. Sed scriptus euidenter nobis fauet. & suprā
quodā loco πεφουζόταε vitiosē obrepisse pro πεφουζόταε monui.

319. 16. De Diana sentiunt.] αἰτε ἔγν' ἰδ' ἀρχόνας. Versus
sunt de Diana, ex aliquo, ut videtur (non enim su. currit me-
moria) τραγῳδία choro. Sed ita mutilati, ut nisi reperiantur a-
libi emendari vlls posse cōiecturis vix videātur. itaq; omnino o-
mittere malui. Scriptus αἰτε μὴν ἀμπεχόνας, et πεφουζόμενος.

Paulo

Paulo infra κάρτα θύοις vitiosum est. ἀποθανεῖν γδ.] Scri-
ptus, quod malo, ἀπιστεῖν. εἰ ἢ ὄσπερ.] Scriptus, καὶ τοῖγε ὄσπερ
ὄτ, ὑπὸ τὸν λιθ. ὑπὸ αἰρ. ἔτως καὶ οὕτω τὸν φόβον ὡς ἔχῃ τλον ὑπὸ
αὐτῷ περιζόμενον ἀγαπήσειεν ἂν καὶ ἀγαπήσειε. pro quo im-
pressus rectius μακαρίσειε: n sine ex scripto pro περιεφέρουτες re-
pono ἀπεισιπέπως, Quomodo Carthaginenses Saturno infan-
tibus litarint, meminerunt & alij, & Diodorus libro XX. Bi-
bliotheca. Gelo victis ijs pacem aliter dare noluit, nisi ritum
istum abrogarent: noster in apophth. & sera numinis vindicta.

IN APOPHTHEGMATIS.

IN praefatione. Sanè aliud à nobis.] καὶ τοι καὶ βίος. hac ver-
ba sunt mutila. nā vt nihil de re ipsa dicam (cuius enim tan-
dem hoc libro vita describitur?) mox ἐκεῖ ponitur. vt intelli-
gas autorem ad vitas seu παράλληλα sua respicere. fort asse le-
gendum, καὶ τοι καὶ βίος ἔχει πῆμέτερον σύνταγμα, &c. Ego ne-
que praefationem hanc, neque opus ipsum magni esse Plutarchi
credere possum. vt tamen omnia quān planissime intelligeren-
tur, ad id me in vertendo accommodavi.

323. 24. Tunicas gestare sinuofas.] καλοπλοῦς. nimi-
rum quales ob laxitatem mollibus conueniunt. legebatur κόλ-
πῳ τὸς ineptè, cūm quidem etiam Aldus rectè excuderit.

324. 31. Parysatis.] Παρύσατις. Hoc nomen fuisse ei mu-
lieri, de qua hic verba fiunt, notissimum est ex omnibus histo-
ricis. Itaque illud παρῶσατις expunge. hic quoque Aldinus
rectè. τὸν βασιλεῖα autem omnino legendum est, non βασιλέα.
Regius qui hunc librum conuertit in sermonem Latinum, ha-
bet. qui regem allocuturus esset. atque id omnino voluit Plutarchus
dicere. alioqui nullum sensum, nullum acumen habet, si
praecipit regi liberè locuturo, vt mollibus vteretur verbis. Sed
nimirum cum rege locuturus ista opus habet citatione. addidi
ergo olim πρὸς ante βασιλέα, quod excidisse apparebat. Sed
cūm manuscriptum codicem inspexissem, βασιλεῖα reperi, quod
haud